

2014.06.30.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K.32.393/2013/11.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

a dr. Rádi Péter Pál ügyvéd (1132 Budapest, Váci u. 30.) által képviselt **EOS FAKTOR Magyarország Zrt.** (1132 Budapest, Váci út 30.) felperesnek,

a dr. Dudás Gábor ügyvéd (1011 Budapest, Iskola u. 38-42. A. ép. I/6.) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.) alperes ellen,

adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára indult perében meghozta a következő

Í T É L E T E T.

A bíróság az alperes 2013. június 14-én kelt NAIH-6254-18/2012/H. számú határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000,- (negyvenezer) Ft perköltséget.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az alperes panaszbejelentések nyomán a felperessel és az EOS KSI Magyarország Inkasszó Kft-vel szemben adatvédelmi hatósági eljárást indított.

Az alperes az eljárás során a felperestől nyilatkozatokat és iratokat szerzett be, továbbá 2013. március 20-án helyszíni ellenőrzést tartott.

Az alperes a 2013. június 14-én kelt NAIH-6254-18/2012/H. számú határozatával az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 61. § (1) bekezdés b), c) és f) pontjai alapján a felperest jogellenes adatkezelés miatt 6.000.000,- Ft adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg a felperes által végzett jogellenes adatkezelést megtiltotta, a felperest felszólította arra, hogy ennek az alábbi módon tegyen eleget: 1. törölje valamennyi, adósnak nem minősülő - a céggel a követelés alapjául szolgáló szerződéses jogviszonyban nem álló - harmadik személyek személyes adatait (név, telefonszám, lakcím) a követeléskezeléshez alkalmazott belső szoftverből; 2. eljárásrendjét az Infotv.-nek megfelelően alakítsa át annak biztosítása érdekében, hogy a jövőben ne kezeljen az 1. pontban megjelölt személyi körről személyes adatokat. A határozat végrehajtásáról annak kézhezvételétől számított 30 napon belül értesítse a hatóságot. Határozata indokolásában kiemelte, hogy a felperesnek az a kialakított eljárási gyakorlata, hogy amennyiben az adóst a megadott telefonszámán nem éri el, vagy az adós nem együttműködő, akkor nyilvános telefonkönyvből úgy keres az adóshoz elérhetőséget, hogy vele jogviszonyban nem álló harmadik személyeket - szomszéd, rokon, falubeli (a követeléssel mint alapüggyel semmilyen szempontból kapcsolatba sem hozható személyek) - felhív. A telefonhívások során az elektronikus nyilvántartásában a követeléskezelő szoftverben, mégpedig az adott adósról vezetett oldalon belül, az adósról vonatkozó információk közötti időrendi sorrendben rögzíti, hogy feltünteti a hívott telefonszámot, a hozzá tartozó nevet, akivel beszélgetést folytatták, a beszélgetés lényegét, „eredményét”. A felperes az adósokkal és a harmadik személyekkel folytatott telefonhívások lebonyolítására az EOS KSI Kft.-vel közösen call centert üzemeltet több mint 40 fős létszámmal. A rendelkezésre álló iratok, nyilatkozatok és az adatkezelési gyakorlat alapján megállapítható, hogy a felperes nem csupán egy-egy esetben, hanem rendszeresen, üzemszerűen, eljárásának menetébe beépítve végzi ezt az adatkezelést, felveszi a kapcsolatot harmadik személyekkel, adataikat rögzíti, szoftverjén keresztül felhasználja. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 215/B § (4) bekezdésére hivatkozva hangsúlyozta, hogy a harmadik személyek adatainak, hangfelvételeinek rögzítését a Hpt. nem teszi lehetővé. A felperes nyilvános adatokat, telefonkönyvben megjelölt név- és elérhetőségi adatokat használ fel annak érdekében, hogy a követelések behajtásának eredményességét növelje. Méltányolható a követeléskezeléssel foglalkozó cégeknek az az üzleti érdeke, hogy a nem fizető adós embereket rábírják arra, hogy tartozásukat rendezzék és kötelezettségeiket teljesítsék, azonban ezen cél eléréséhez csak olyan eszközöket, módszereket alkalmazhatnak, amelyek nem járnak a magánélet, személyiségi jogok aránytalan korlátozásával, zavarásával. A követelés jogosultja a hozzá az alapkövetelésből jutott személyes adatokat felhasználhatja arra, hogy az adóst a követelés megfizetésére felhívja, nem kapcsolhatja azonban össze ezen adatokat az adós környezetében élő más személyek személyes adataival. A fentiekre figyelemmel a felperessel jogviszonyban nem álló harmadik személyek személyes adatainak kezelése az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdéseibe ütközik, ezért jogellenes adatkezelésnek minősül. Arra a következtetésre jutott, hogy amennyiben a felperes a nyilatkozata szerint a körülbelül 800.000 folyamatban lévő követeléskezelési ügyében úgymint csak egy harmadik személy adatait kezeli, akkor is több százezer a jogellenes adatkezeléssel érintettek száma tekintettel arra, hogy több, az eljárás során vizsgált ügyben nem csupán egy, hanem 3-4, vagy ennél több harmadik személy adatát kezelték, alapos okkal feltételezhető, hogy a jogsértéssel érintettek száma a 800.000 főnél jóval magasabb. A

felperes nem tett eleget a törlési kötelezettségének, megsértve az Infotv. 14. § c) pontját. Minden adatkezelő kötelezettsége, hogy amennyiben az érintett kéri, a jogszabályban elrendelt adatkezelések kivételével az érintett kérésének megfelelően törölje az általa kezelt személyes adatokat. Az Infotv. 6. § (5) bekezdése nem nyújt jogalapot a harmadik személyek személyes adatainak kezeléséhez. A felperes állításával ellentétben a hatóság rendelkezésére bocsátott belső eljárási rendekben leírtak nem teljesen fedik a valós adatkezelési gyakorlatot és nem nyújtanak garanciát az érintettek Infotv. 20. §-ban megjelölt jogainak érvényesítéséhez. Az Infotv.-ben rögzített jogok érvényesítésének elősegítése érdekében szükséges a szabályzatok módosítása, kiegészítése. A fentiekre tekintettel az Infotv. 4. § (1)-(2) és (4) bekezdésének, az 5. § (1) bekezdésének, a 14. § c) pontjának, a 20. § (1)-(2) bekezdésének és a 66. § (1) és (4) bekezdésének megsértése miatt kötelezte a felperest adatvédelmi bírság megfizetésére, továbbá felszólította a jogellenesen kezelt adatok törlésére, valamint az adatkezelési gyakorlata Infotv.-ben foglaltaknak megfelelő átalakítására. A bírság kiszabása során figyelembe vette az ügy összes körülményét, a jogsértés súlyát, az eljárás alá vont cég gazdasági súlyát. Bírságnövelő tényezőként értékelte, hogy a jogsértés jelentős súlyú, a felperes által végzett adatkezeléssel érintettek köre igen széles. Kisebb mértékben növelte a bírság összegét az, hogy a felperes az adatkezelését érintő változásokat, az adatkezeléssel érintettek teljes körét az adatvédelmi nyilvántartásba nem jelentette be. Enyhítő körülményként került értékelésre, hogy a felperes az eljárás során törölte azon adatokat, melyekről maga is elismerte, hogy jogellenesen kerültek rögzítésre. Hivatkozott többá az Infotv. 61. § (1) bekezdésének f) pontjára és a (3)-(4) bekezdésekre.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes előző bekezdésben megjelölt közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata iránt. Elsődlegesen a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését, másodlagosan a bírság mérséklését kérte. Perköltséget igényelt. Előadta, hogy az alperes megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 3. § (2) bekezdésének b) pontjában és az 50. §-ában foglalt kötelezettségeit. A határozati döntéseket az alperes nem indokolta a vonatkozó törvényben meghatározottak szerint, a tényállást hibásan állapította meg, azt hibásan értékelte és a jogszabályokkal összhangban nem álló szankciót alkalmazott. A határozatban tett megállapítások részben tévesek és alaptalanok. A tevékenysége során harmadik személyeknek nem küld SMS-t. A Hpt. 51. § (1) bekezdés c) pontja egyértelműen rögzíti, hogy a követelés behajtása olyan legitim cél, amely felhatalmazza a pénzügyi intézményt arra, hogy banktitoknak minősülő adatokat harmadik személyek részére a szükséges mértékben kiadjon. A követelés jogosultja a hozzá az alapkövetelésből jutott adatokon túlmenően valamennyi jogszabályi rendelkezésére álló adatot és nyilvántartást felhasználhat arra, hogy az adóssal kapcsolatba lépjen és őt a követelés megfizetésére felhívja. Az alperes számára a helyes és valós tényállás megállapítására a belső ügykezelési szoftveréből könnyen kinyerhető lett volna bármilyen statisztikai adat, így a harmadik személyek adatkezelésére vonatkozó riport is, azonban az alperes az eljárás során ilyen vonatkozásban sem nyilatkozatot, sem információközlést nem kért a társaságtól, ezért a tényállás körében az általa tett megállapításokat nem lehet figyelembe venni. A Hpt. 215/B §. (4) bekezdése nem tesz különbséget adós vagy harmadik személyek által kezdeményezett hívások között. A Hpt. nem határozza meg az ügyfél fogalmát az adóssra leszűkítve, viszont más hatóságok gyakorlata miatt a panaszkezelési szabályzat vonatkozásában ügyfélnek kell tekinteni az adóson kívül minden olyan személyt, aki a társaság eljárásával kapcsolatban panaszt tett vagy kifogást emel. Tévesen állapította meg az alperes, hogy a társaság harmadik személyek hangfelvételeinek rögzítésére nem jogosult. Nem felel meg a tényeknek az a

megállapítás sem, hogy a társaság nevében telefonáló személy önmagát hivatalos személynek, barátnőnek, vagy ismerősnek adná ki és így kívánná megszerezni a személyes adatokat. Téves az a jogszabályi értelmezés is, amely szerint a felhívott részére nem adhat megfelelő tájékoztatást a hozzájárulás megadásának eldöntéséhez, figyelemmel a Hpt. 51. § (1) bekezdésének c) pontjára. A célhoz kötöttség és szükségesség elvének is megfelel a társaság adatkezelése, tekintettel arra, hogy a követelés behajtási tevékenységet szabályozó PSZÁF ajánlásban előírt kötelezettség (fokozatosság elve), valamint az adós által szerződésben vállalt kötelezettség érvényesítése körében jár el, az adatokat kizárólag a kapcsolatfelvételhez szükséges módon és mértékig gyűjti, kezeli. Megállapítható az is, hogy a kapcsolatfelvétel sikeressége nem elsősorban a társaság, hanem döntően az adósok pénzügyi értéke. Téves az az alperesi megállapítás is, hogy a kintlévőség jogi úton történő érvényesítéséhez a lakcímadatokat közhiteles nyilvántartásban szereplő adatokkal kellene igazolni. Az Infotv. rendelkezései alapján az érintett hozzájárulása esetén személyes adatok kezelhetők, ezért a hozzájárulás megléte esetén jogellenes adatkezelésről nem beszélhetünk. Általánosan nem jelenthető ki az, hogy az érintett megfelelő tájékoztatása lehetséges volt-e vagy megadásra kerülhetett-e, ezt csak a konkrét ügyben, az adott ügy eseti körülményeinek megvizsgálásával állapíthatta volna meg az alperes. Nem fogadható el a PSZÁF felügyeleti intézkedésére történő hivatkozás, mert az kizárólag a Cofidis Zrt.-re vonatkozik, másrésztől követeléskezelés esetén már nem beszélhetünk fogyasztóról. A panaszkezelési előírásokat és az Infotv. alapján egyértelmű, hogy beazonosíthatatlan kérelmeket a társaság érdemben nem vizsgálhat meg. A helyszíni ellenőrzést követően érkezett alperes által hivatkozott panaszbeadványokkal kapcsolatban hangsúlyozta, hogy ilyen, szabályos eljárás keretében ki nem vizsgált homályos utalások nem képezhetik a határozat indokolásának részét. A határozat előzményét képező három panasz közül egy nem az alperes hatáskörébe tartozott, kettő esetében pedig a bepanaszolt magatartások egy részét a társaság nem követte el. Az adatkezelési gyakorlat és az azt szabályozó belső leírások a vizsgált időszakban változtak és az alperes részére a vizsgálat megkezdésének időpontjában hatályos szabályozások kerültek átadásra. Az alperes nem tárta fel a tényállást a társaságnál érvényes belső szabályozati előírások körében sem, mert az adatok törlése, helyesbítése iránti kérelmeket az Adatvédelmi Szabályzat tartalmazza. Az alperes a bíróság összegének meghatározásakor nem az Infotv. 61.§ (4) bekezdésében foglalt körülmények mérlegelésével járt el, így a bíróság kiszabása is törvényt sértő. Az alperes a határozatot az ügyek általa tévesen becsült számára alapította, mely súlyosan sértette a Ket. szabályait. Nem vette figyelembe, hogy a jogséttéssel érintett adatkezelések köre nem széles, a kezelt 800.000 ügyből összesen három panasz érkezett az alpereshez. A három panaszból egy hatáskör hiánya miatt nem volt elbírálni, kettő pedig tényszerűen igazolható valótlanságot tartalmazott (fenyegető SMS küldése). A társaság tevékenysége során a szektorban általános gyakorlat ellenére külön hatósági felhívás nélkül módosította a belső szabályait, a társaság végig együtt működött az alperessel.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását indítványozta. Előadta, hogy a határozatának meghozatala során a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai a határozatból megállapíthatóak és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége is kitűnik. A kiszabott bírság körében álláspontja szerint jogszerűen vette figyelembe mind a jogsértés súlyát, mind pedig a felperes gazdasági súlyát. Fenntartotta a keresettel támadott közigazgatási határozata indokolásában foglaltakat.

A felperes keresete az alábbiakra figyelemmel részben megalapozott.

A bíróság a keresettel támadott közigazgatási határozatot a Ket. 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, valamint a közigazgatási és peres iratok tartalma alapján állapította meg.

A Pp. 339. § (1) bekezdése értelmében ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik, a bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V.9.) KK véleménye szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja: a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Ugyanakkor a közigazgatási ügy tárgyával közvetlen összefüggésben nem lévő eljárási szabálysértés is kihat az ügy érdemére. A hatósági határozatok tekintetében a Ket. 111. § (1) bekezdése e kérdéstről kifejezetten is rendelkezik, e vélemény szerinti értelmezés azonban valamennyi közigazgatási perre irányadó.

A Pp. 324. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

A felperes keresetében egyrészt arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a Ket. 3. § (2) bekezdésének b) pontját és az 50. § (1) és (6) bekezdéseit.

A bíróság a felülvizsgálat alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a Ket. 50. § (1) bekezdésének megsértésével több vonatkozásban nem tisztázta a tényállást a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben és ezen eljárási hiba az ügy érdemére is kihatott, figyelemmel az alábbiakra.

A felperes kifejtette, hogy az EOS Faktor Zrt. és az EOS KSI Kft. azonos székhelyen, de mind személyi, szervezeti szempontból, mind az általuk használt nyilvántartás és adatbázis tekintetében elkülönülten működik. A két cégnek külön call centere van, a munkavállalók pedig külön helyiségben végzik a tevékenységüket, erről az alperes meggyőződhetett a helyszíni szemle alkalmával. Önmagában az a tény, hogy a két cég számítástechnikai rendszerébe, hálózatába ugyanarról a számítógépről léptek be, nem jelent semmit, hiszen hálózati kapcsolat és megfelelő jogosultság esetén egy számítógépről az adott felhasználó számára biztosított jogosultság keretei között bármely cég belső hálózata elérhető lehet, akár távoli hozzáférés keretei között is. Maga a két cég által használt számítástechnikai rendszer ugyanaz, de az azokba történő belépésekkel a számítástechnikai rendszer külön-külön adatbázisokhoz biztosított hozzáférést. Ez a tény azonban átjárást nem eredményez a két cég nyilvántartásai között. Vitatta azt, hogy a két cég felelős lenne egymás tevékenységéért.

Az alperes a határozatában rögzítette, hogy a felperes az adósokkal és a harmadik személyekkel folytatott telefonhívások lebonyolítására az EOS KSI Kft.-vel közösen call center-t üzemeltet, több mint 40 fős létszámmal. Az alperes álláspontja szerint a tényállás tisztázása során feltárt adatkezelési gyakorlat tekintetében mindkét társaság esetében nagyrészt azonos következtetések voltak levonhatóak.

A bíróság kiemeli e körben, hogy a felperes adatkezelési gyakorlatának megalapozott feltárása és értékelése körében nem mellőzhető annak elkülönített vizsgálata, hogy a felperes milyen nyilvántartást és adatbázist használ, külön call center-t működtet-e, milyen adatkezelési gyakorlatot folytat, a tárgyi anyagi jogi jogviszony megítélése szempontjából ugyanis a két cég nem tehető felelőssé egymás tevékenységéért, a hatóság csak egyedileg vizsgálhatja a felelősségüket.

A bíróság osztotta azt a felperesi álláspontot is, mely szerint az alperes a határozatában hiányolta a személyes adatok helyesbítésére, törlésére irányuló belső szabályzati rendelkezéseket, azonban e körben kizárólag az Üzletszabályzat és a Panaszkezelési szabályzat rendelkezéseire hivatkozik. Noha nem vitatottan becsatolásra került a közigazgatási eljárás során a felperes Adatvédelmi Szabályzata, a határozat indokolásából nem derül az ki, hogy az alperes a felperesi adatvédelmi gyakorlat vizsgálata, értékelése során az Adatvédelmi Szabályzatot értékelte-e. Az alperes a 6. sorszámú beadványában ugyan kifejtette az adatvédelmi szabályzattal kapcsolatos álláspontját, a bíróság azonban a perben a keresettel támadott közigazgatási határozatot vizsgálja felül, amely a perben tett nyilatkozattal nem egészíthető ki, nem javítható ki.

Elfogadta továbbá a bíróság azt a felperesi álláspontot is, hogy a hatóság a jogsértéssel érintettek számának meghatározása körében sem derítette fel a tényállást a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben, tekintettel az alábbiakra.

Az alperes a határozata indokolásában arra a következtetésre jutott, hogy amennyiben a felperes a nyilatkozata szerinti körülbelül 800.000 folyamatban lévő követeléskezelési ügyében ügyenként csak egy harmadik személy adatait kezeli, akkor is több százezer a jogellenes adatkezeléssel érintettek száma, tekintettel arra, hogy több az eljárás során vizsgált ügyben nem csupán egy hanem 3-4, vagy ennél több harmadik személy adatait kezelték, ezért alapos okkal feltételezhető, hogy a jogsértéssel érintettek száma 800.000 főnél jóval magasabb.

Az alperes tehát feltételezést rögzített a jogsértéssel érintettek számának meghatározása körében.

Megalapozottan hivatkozott a felperes ezzel összefüggésben arra, hogy az Infotv. 61. § (4) bekezdése szerint a hatóság annak eldöntésében, hogy indokolt-e a bírság kiszabása, illetve a bírság mértékének megállapítása, figyelembe veszi az eset összes körülményeit, így különösen a jogsértéssel érintettek körének nagyságát is.

Az alperes azonban ebben a körben a fenti következtetésben irtakon túl vizsgálatot nem folytatott, a tényállást nem derítette fel kellő mértékben, így a felperestől sem kért adatközlést az érintett harmadik személyek adatkezelésének pontos számára vonatkozóan, noha ilyen statisztika a számítógépes nyilvántartási rendszerből a felperes állítása szerint kinyerhető. A

felperes pedig kifejezetten vitatta azt, hogy a jogsértéssel érintett adatkezelések köre olyan széles lenne, mint amelyet az alperes meghatározott. Állította azt is, hogy a potenciálisan érintett nagyszámú ügyből csak azok százalékban alig kifejezhető töredékében történik a harmadik személy megkeresése, mert ezen ügyek kiválasztásában más kritériumok is szerepet játszanak.

A fentiekre tekintettel a bíróság vonatkozásában mérlegelési jogkörben hozott döntés nem felel meg a Pp. 339/B §-ában foglaltaknak sem, mert a tényállás tisztázási hiányosság miatt az indokolásból a mérlegelés okszerűsége nem tűnik ki.

A bíróság a keresettel érintett egyéb kérdések vonatkozásában viszont az alperes álláspontját osztotta, tekintettel az alábbiakra.

Az Infotv. 4. § (1) bekezdése értelmében személyes adat kizárólag meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kezelhető. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie az adatkezelés céljának, az adatok felvételének és kezelésének tisztességesnek és törvényesnek kell lennie. A (2) bekezdés szerint csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas. A személyes adat csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig kezelhető.

Az alperes helyesen mutatott rá arra, hogy a Hpt. 51. § (1) bekezdésének c) pontja - figyelemmel a Hpt. 51. § (2) bekezdésére - kizárólag az adósok adatainak kezelésére ad felhatalmazást, az adósnak nem minősülő harmadik személyek adatai ezen törvényi rendelkezés alapján nem kezelhetők, mivel ezen személyek a Hpt. alapján nem tekintendők ügyfélnek. Mivel tehát a Hpt. alapján az adóson kívüli személyek nem minősülnek ügyfélnek, így a Hpt. 215/B. §-a nem ad felhatalmazást az ilyen személyek panaszbejelentéseinek rögzítésére. Ügyféli minőség hiányában a harmadik személyekkel folytatott beszélgetések rögzítésének jogalapját az Infotv. 5. §-a értelmében az érintettek önkéntes, határozott, tájékozott és kifejezett hozzájárulása jelentené, azonban a felperes az alperes által a mintavételezés során bekért hangfelvételek szerint ilyen jogalappal nem rendelkezett. A harmadik személyek adatainak, adatainak rögzítését tehát sem a Hpt., sem az Infotv. 5. § (1) bekezdése nem teszi lehetővé.

Megalapozottan állapította meg továbbá az alperes azt is a határozata indokolásában, hogy a jogalap meglétén kívül a jogszerű kezelés feltétele az Infotv. 4. §-a szerinti célhoz kötöttség és szükségesség elvének való megfelelés is. Eszerint csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen és a cél elérésére alkalmas, de csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig. Az adatkezelésbe bevont érintettek körét és a cél eléréséhez szükséges adatfajtákat tehát az adatkezelés célja határozza meg. A hitelezővel jogviszonyban nem álló harmadik személy (az adós rokona, szomszédja, ismerőse) nyilvános telefonkönyvben lévő telefonszámának a felperes üzleti érdekének érvényesítése céljából történő felhívása és a hívott fél személyes adatainak a követeléskezelő szoftverben való kezelése az adatkezelő szempontjából alkalmas lehet arra, hogy esetlegesen elősegítsék a követelés érvényesítését, de nem elengedhetetlenül szükséges a kintlevőség behajtásához. A felperes üzleti érdeke önmagában nem indokolja a hitelezővel jogviszonyban nem álló harmadik személyek személyes adatainak kezelésének szükségességét. A hitelező, követeléskezelő a követeléssel kapcsolatos adatkört használhatja fel jogszerűen, mely

adatkörhöz nem kapcsolhatóak olyan személyes adatok, amelyek nem az eredeti jogviszonyra vonatkoznak, továbbá nem ezen jogviszony részeseinek, alanyainak (adós, kezes) az adatai. A nem adósnak minősülő harmadik személyek adatainak rögzítése, nyilvántartása tehát azért is kifogásolható, mert nincsen olyan jogszerű adatkezelési cél, amely ezen személyek adatainak kezelését feltétlenül szükségessé, elfogadhatóvá tenné. Bizonyos személyek adatainak rögzítésétől teljesen független adatkezelési cél, illetve hogy rájuk semmilyen szempontból nem vonatkoztatható jogviszony miatt nem indokolható és nem szükséges, indokolatlan beavatkozást jelent az érintettek magánszférájába. Az adós részére való üzenet átadása vagy az adósról információk gyűjtése nem olyan célok, melyek érdekében lehetőség lenne kívülről, harmadik személyek adatainak rögzítésére. Méltányolható a követeléskezeléssel foglalkozó cégek azon üzleti érdeke, hogy a nem fizető embereket rábírják arra, hogy tartozásukat rendezzék, kötelezettségeiket teljesítsék, azonban e cél eléréséhez csak olyan eszközöket, módszereket alkalmazhatnak, amelyek nem járnak a magánélet, a személyiségi jogok aránytalan korlátozásával, zavarásával. A követelés jogosultja a hozzá az alapkövetelésből jogszerűen jutott személyes adatokat felhasználhatja arra, hogy az adóst a követelés megfizetésére felhívja, azonban nem kapcsolhatja össze ezen adatokat az adós környezetében élő más személyek személyes adataival. A felperessel jogviszonyban nem álló harmadik személyek személyes adatainak kezelése ezért az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdéseibe ütközik.

A fentiekén túlmenően az alperes megállapította az Infotv. 5. § (1) bekezdésének, a 14. § c) pontjának, a 20. § (1)-(2) bekezdésének és a 66. § (1) és (4) bekezdéseinek megsértését is, amelyet a felperes szintén nem tudott cáfolni.

A bíróság a keresettel támadott közigazgatási határozatot jogszerűségi szempontból vizsgálja felül, a hivatkozott PSZÁF ajánlás nem minősül jogszabálynak, ezért az abban foglaltak a határozat jogszerűségét nem érinthetik, ahogyan hatósági gyakorlatok sem.

A felperes a 7. sorszámú beadványában indítványozta az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 25. §-a alapján a tárgyalás felfüggesztését és az Infotv. alkotmányellenességének megállapítására alkotmánybírósági eljárás kezdeményezését, hivatkozva az Európai Bíróság 2014. április 8-án kelt, a C-288/12. számú ügyben hozott ítéletére. A bíróság a felperes ezen indítványát elutasította, tekintettel a következőkre. Az Európai Bíróság C-288/12. számú ügyben hozott ítélete értelmében Magyarország - mivel idő előtt megszüntette a személyes adatok védelmét felügyelő hatóság megbízását - nem teljesítette a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit. A bíróság nem látta indokoltnak a tárgyalás felfüggesztését és az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését, figyelemmel arra, hogy az Európai Bíróság a hivatkozott ítéletében az Infotv. jelen ügyben alkalmazott rendelkezéseit nem vizsgálta, e körben megállapítást nem tett, jogsértést nem állapított meg. Nem érinti ez azt sem, hogy az Európai Bíróság elutasította Magyarország azon kérelmét, amely az ítélet időbeli hatályának korlátozására irányult.

Mindezekre tekintettel a bíróság az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K.32.393/2013/11.

Az új eljárásban a bíróság által fent kifejtettekre figyelemmel a tényállást a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben fel kell tárni. A felperes tekintetében elkülönített vizsgálat alapján kell állást foglalni arról, mely adatkezelési gyakorlat, tevékenység róható a felperes terhére. Nem mellőzhető a felperes Adatvédelmi Szabályzatának értékelése sem a vizsgált szempontok szerint. A bíróság kiszabása körében pontos adatok beszerzésével kell meghatározni a jogsértéssel érintettek körének nagyságát.

A bíróság az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére. A perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg, tekintetbe véve azt, hogy a felperesi jogi képviselő a perben keresetlevelet, továbbá 7. sorszámú előkészítő iratot csatolt, valamint a tárgyalásokon részt vett és nyilatkozatokat tett.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 43. § (3) bekezdésében meghatározott összegű (30.000,- Ft) kereseti illeték a 61/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam terhén marad, figyelemmel az Itv. 5. § (1) bekezdésének c) pontjára is.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2014. év június hó 10. napján

dr. Surányi József s. k.
bíró

Hangszalagról leírta:
Molnár-Megyeri Alexandra
2014.június 11.

A kiadmány hitelül:

